

Дитинство і ненависть

Віктор Терен

Кожного дня повз нашу хату проходили
військовополонені, що працювали на бурякопункті,
І кожного дня я їх розстрілював зі свого
соняшникового автомата.
Солдати розбігалися в паніці,
Падали.
З величезних ран цебеніла кров
і заливала спориш.
Вони просили пощади.
Я б стріляв до сьогодні, коли б не мама.
— Синку, — сказала вона, —
Витягни квочку, заплуталася в гудинні,
Та згреби бур'янець, що я наполола,
віднеси на межу, Перепни телятко.
Шкарубкою,
Лагідною долонею
Вона визбирувала ненависть
З моїх насуплених бровенят.
(1982)